

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ C. LETAILLER

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΙ ΞΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ...



ly και στη θεία της Άδριανή, στο ξεχωριστό σπίτι στο Μαλβάλ, ένα σπίτι απομονωμένο κι' έρημικό 'Εκεί θύω, από την πρώτη κιόλας ημέρα της άφιξής της, συμβαίνουν πολύ περίεργα και τρομαχτικά γεγονότα. Μυστηριώδεις, άορατοι και σχεδόν υπερφυσικοί έχθροι απειλούν την οικογένεια 'αδρέψυ. Το πρώτο δράδυ, η Ντενίξ με τη θεία της Άδριανή βρίσκουν ένα κομμάτι άσπρο χαρτί, άπάνω στο οποίο είνε χαραγμένος ένας μαυρος, πένθιμος σταυρός... Και την επομένη, το δράδυ πάλι, καθώς η Ντενίξ με τη θεία της γυρνούν από ένα περίπατο, αντίλαμπάνονται πός ο Σουλβαίν Φαδρέτυ έχει εξαφανιστή από τό σπίτι... Ψάχνουν παντού και τέλος τόν βρίσκουν κρεμασμένο έξω από τό παράθυρο του γραφείου του. 'Επειτα από λίγες στιγμές, τό πώμα του κρεμασμένου εξαφανίζεται μυστηριώδως. 'Ανάστατες, περίτρομες, η δυο γυναίκες ζητούν την επέμβαση τών άρχων κι' άμέσως φθάνουν επί τόπου ο άνακριτής Φεγιέ και ο αστυνομικός έπιβεβαιωτής Ταβερνιέ, οι όποιοι του κάκου προσπαθούν να βρουν ένα ίχνος πού να τους οδηγηση στην λύση του τρομακτικού μυστηρίου. Συνεχίζοντας τώρα την έρευνά τους, έπισκέπτονται τό άτελείο του σπιτίου. 'Ετσι η θεία Άδριανή κ' η άνηψιά της ζουνε μέσα ού μιά διαρκή άγανάκη. Τό άπόμενο μάλιστα θράδυ, η Ντενίξ θλάει εξαφνια μπροστά της τόν κρεμασμένο θεό της; Πρόκειται τάχα περί θρυκόλακος η τά μάτια της φτωχής νέας έπαθαν παραίτησι από τόν τρόμο της;

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

'Ο θεός Φλοράν φάνηκε εξαφνιασμένος πού την έβλεπε. Και τη 'χαίρησε με ένα χαμόγελο γεμάτο άληθινή κωλοσύνη.

Έπειτα τη ρώτησε:

— Γιατί δέν ήρθε η θεία σου; Μήπως είνε άρρωστη;

— 'Οχι. Είνε μόνο κουρασμένη... — 'Εχω νά την άκούσω άπ' τό πρωί... Την άκουσα για τελευταία φορά κατά τις έννιά να κουβεντιάζη στο διάδρομο με δυο κυρίους, τών όποιών η φωνή μου ήταν άγνωστη.

Φαινόταν σάν να είχε ύποψιστή κάτι και να ήθελε νά μάθη. Η Ντενίξ δέν ήξερε τί νά του άπαντήση.

Σέ λίγο της εναρωτήθηκε:

— Δέν είδα τό θεό σου Σουλβαίν όλη την ημέρα. Μήπως είνε άρρωστος;

Η Ντενίξ άπάντησε μ' ένα «όχι» χωρίς νά ξέρη κι' ατή τό γιατί και θιάστηκε νά θυγή έξω για ν' άποφύγη κι' άλλες έρωτήσεις. 'Ηταν δυνατόν ο θεός Φλοράν ν' άγνοή όλο τό δράμα πού είχε έκτυληθή τόσο κοντά του;

Η Ντενίξ, θγαίνοντας από την κάμαρη του θείου Φλοράν, ξεναγούρισε πός τη σκάλα. Η πόρτες τών δωματίων ήσαν διάπλατα άνοιγμένες και τις προσέπερασε γρήγορα-γρήγορα μη τολμώντας νά ριξη ένα θλέμμα μέσα στο σκοτάδι πού άπλωνόταν στις κάμαρες.

Η Άδριανή Φαδρέτυ έστρωνε έν τώ μεταξύ τό τραπέζι στη σάλλα. 'Όταν είδε την Ντενίξ, τη ρώτησε:

— 'Ο θεός Φλοράν δέν θέλει τίποτε;

— 'Οχι, θεία μου. Μα είνε πολύ εξαφνιασμένος πού δέν εί-

δε καθόλου τό θεό Σουλβαίν σήμερα.

Η θεία Άδριανή την κύταξε στά μάτια και τη ρώτησε με τη στεγνή της φωνή:

— Και τί του άπαντήσες;

— Δέν είπα τίποτε. Με ρώτησε μήπως ο θεός μου είν' άρρωστος. Του άπάντησα όχι και θυγήκα άμέσως έξω.

— 'Εκανες καλά. Προτιμώ νά μην ξέρη τίποτε ο θεός Φλοράν. Στην κατάστασι πού θρίσκειται, θά πεινάη ίσως άν μάθη τά τρομερά πράγματα πού γίνονται εδώ μέσα...

Και έπρόσθεσε με σιγαλή φωνή:

— Δέν έχει μόνο άσθμα... Είνε κ' η καρδιά του πειραγμένη. Η δυο γυναίκες δειπνήσαν γρήγορα-γρήγορα, χωρίς ν' αλλάξουν ούτε μιά φράσι.

Η πόρτα του διαδρόμου ήταν μισάνοιχτη κ' η Ντενίξ δέν μπορούσε ν' άπισπάση τό θλέμμα της άπ' αυτό τό τετράγωνο πού μόλις τό φώτιζε η λάμπα, την όποια η ίδια είχε τοποθετήσει ού μιά μικρή έταξέρα, στο κάτω μέρος της σκάλας, ού πέντε μέτραν άπόστασι από κεί.

Η φτωχή νέα προσπαθούσε νά λογικευθή. 'Αφού είχε έπισκεφθή μαζί με τη θεία της δυο τό δωμάτια και δέν είχαν άνακαλίψει τίποτε, τί είχε νά φοβηθή; Τό έπανελάμβανε αυτό στον έαυτό της για εικοστή φορά ίσως, μα συγχρόνως έτρεμε μήπως δη νά προβάλη στο άνοιγμα της πόρτας ο κρεμασμένος θεός της, όπως τόν είχε δει πρό όλλυου...

Μόλις η δυο γυναίκες άπόφραξαν, ανέθηκαν στο άπάνω πάτωμα. 'Εκεί, η θεία Άδριανή ρώτησε την άνηψιά της:

— Μήπως θέλεις νά περάσθης τη νύχτα σου στην κάμαρή μου;

Η νέα κύταξε τη θεία της. Της φάνηκε πώς ατή η έρώτησις δέν ήταν καθόλου ειλικρινής. Πόσο η φωνή της θείας της είχε γίνει ξερή, άυταρχική!

Κά η Ντενίξ δίστασε ν' άπαντήση.

Η θεία Άδριανή άντελήφθη τόν δισταγμό της και ξεάνπε ού λίγο:

— Δέν πειράζει... Μείνε στην κάμαρή σου. Τό ίδιο είνε, άφου τά δωμάτια μας βρίσκονται τό ένα πλάσι στο άλλο...

Πριν άποτραθηχτή στο δωμάτιό της, η Ντενίξ έλθησε τη θεία της, η όποια της είπε:

— Μην ξεχάσθης τις άμφοδελές του αστυνομικού έπιθεωρητού: «'Αν χυπήθουν, μην άνοίγετε, μην κινηθώτε...»

— 'Οχι, δέν θά τις ξεχάσω, θεία μου...

— 'Α! Ξέχασα κάτι... ποόδοθεσε η θεία Άδριανή. 'Ηθελα νά βάλω μιά κλειδιονιά στην πόρτα της κάμαρής σου και μιά άμπαρά στο παράθυρο.Θά τό κάνω άδριο. 'Απόψε βάλε τις άποσκευές σου πίσω από την πόρτα.

— Αυτό έκανα και χτές... — Καληνύχτα, Ντενίξ. — Καληνύχτα, θεία μου...

Η κάμαρη της νέας ήταν παγωμένη, γιατί όλη την ημέρα δέν είχαν άναψει καθόλου φωτιά στο τζάκι.

Η Ντενίξ πού κρύωνε, πλάγιασε άμέσως. Μα κατάλαθε πώς θά της ήταν πολύ δύσκολο νά κοιμηθή και διατήρησε τη λάμπα άναμμένη κοντά της.

Μιά σκέψις την άπασχολούσε, άκαθόριστη ώστόσο. Δέν ήταν η φροντίδα της ασφαλείας της; ήταν κάτι άλλο πού συγκεχυμένο άκόμα. Βέβαια φοβόταν για τη ζωή της από τη στινιή πού είχε άντελήφθη πώς μιά άπειλή πλανόδιαν γύρω της και γύρω από ο-



Η Ντενίξ πετάχτηκε έπάνω.

λους που κατοικούσαν μέσα σ' αυτό το σπίτι. Μά αυτή η άπειλη συνανδευόταν κι' από ένα άλλο απροσδιόριστο συναίσθημα που θασάνειε την ψυχή της, και το συναίσθημα αυτό το είχε πρωτονοιώσει πρό όλιγου, όταν έμπηκε στην κάμαρη του θείου Φλοράν. Πώς ήταν δυνατόν ο αγαθός αυτός γέρος ν' άγνοη το θάνατο του θείου Σουλθαίν ; Η άδριστη έξληγη που της είχε δώσει ή θεία Άδριανή, δέν την ικανοποιούσε έντελώς... Της φαινόταν μάλιστα πως από τη στιγμή εκείνη ή θεία της της είχε παρουσιάσει διαφορετική, πού σκληρή, λιγώτερο ελαίσθητη στή δυστυχία που τή χτυπούσε...

Θυμήθηκε επίσης την έπίσκεψη της Μάρθας Σανέ. Μπροστά σ' αυτή τή φίλη της ώστόσο, ή θεία Άδριανή είχε δείξει πως συγκινηείται...

Αυτή ή συγκινησίς ήταν τάχα ελκικρινής ; ... ή ή θεία της έκανε τή συγκινημένη για νά τή λυπηθή ή φίλη της και νά της προτείνη νά τή φιλοξενήσθ ; *Ήταν δυνατόν να είχε τόσο έγωιστικά αισθήματα ;

*Ή Ντενίζ δέν έτόλμων ν' άπαντήσθ σ' αυτή την έρώτηση, μά της φαινόταν ότι ή παραχή της είχε μεγαλώσει από τη στιγμή που πρωτοδοκίμασε αυτό το συναίσθημα... Ή δυστυχία καί έπρεπε νά φέρη πού κοντά της τή θεία της, νά την ένώση μαζί της... Άπεναντίας όμως την έννοιωσε νά την κρατάει πάντα σ' άπόσταση, όπως και χθές, και περισσότερο ίσως ακόμα...

Γιατί δέν είχε καταστήσει το θείο Φλοράν ένήμερο όλων, όπως άλλαν θυμήθ ; Μήπως... μήπως δυσπιστούσε σ' αυτόν ;

Θέέ μου ! Τί πράγματα πού πήγαινε και φανταζόταν τό ταρραμένο κεφάλι της !

Κι' όμως έφηνε τή φαντασία της έλευθερ... Ο θείος Φλοράν είχε μείνει μόνος μέσα στο σπίτι κατά την ώρα της βολοφάνις του Σουλθαίν Φαθρένυ... Καί σήμερα τ' άπόγευμα πάλι, την ώρα που θρήκανε τό χαρτί με τά μυστηριώδη σημάδια άπάνω στο κρεβάτι, ήταν μόνος του στο άπάνω πάτωμα... Έλεγε θέσιας πως δέν μπορούσε νά σηκωθή άπ' το κρεβάτι του... Μά ήταν τάχα αληθινό αυτό ;... Μά γιατί ;... Για ποιο λόγο θά τάκανε — άν τά είχε κάνει — όλ' αυτά ;

Με τί σκέψεις αυτές, ή Ντενίζ έκλεισε τά μάτια. Έξακολούθησε όμως νά σκέφτεται και συγχρόνως ν' άφογκράζεται. Καθένας θέρουθος δέν άκούγεται μέσα στο σπίτι... Κανένας θέρουθος έξω... Ούτε καν ένα άμαξι στο δρόμο, ούτε ο στεναγμός του άνεμου...

Άδριο ίσως θά λάβαινε γοάφια άπ' το Ροβέρτο, τον άναπημένο της μυστήρια... Ή θεία της Άδριανή θά έσφαιζόταν, χωρίς άλλο... Δέν είχε τολμήσει ακόμα νά της φανερώσθ πως ήταν άρραβωνιασμένη... Έπρεπε όμως νά της τό πη... Ή θεία της δέν είχε κανένα λόγο να έναντιωθή στον γιο της...

Έσφαιρικά, άνοιξε πάλι τά μάτια της... Τί ήταν αυτό που είχε άκούσει ; Τί ήταν αυτός ο θέρουθος ; *Ωστε ή θεία Άδριανή δέν θρικόταν στην κάμαρή της ;... Θά έλεγε κανείς πως κάποιος περπατούσε στον διάδρομο... Το πάτωμα είχε τρίξει ; έπανειλ... ένως...

*Ή Ντενίζ έτρεμε και έννοιωθε τόν έαυτό της πανωμένο ολόκληρο... Άνασηκόθηκε και κούταξε γύρω της... Ή άποσκευές της, πού τίς είχε σπορώξει πίσω άπ' την πόρτα, ήταν θαρρείς... Έν ταύτοισ, άν κανένας ήθελε ν' άνοίξη, τί θά μπορούσε νά του κάνει ; Τί είχε για νά άμυθηθ ; Άπάνω στο τζάκι, ήταν μία θαρρεία αιδεμένη τσιμπίδα... Μά θά της έλειπε τό θάρρος νά την νοσημοποιήσθ... Νά εσάνει... Ποιόν ;...

Τά τοίξιατα στο πάτωμα δέν έσανκούστηκαν πειά. Ίσως έτριζαν ή σανίδες μόνες τους.

Κούταξε την ώρα... Έννεά και δέκα μόνο !

Και σκεφτόταν... άνειρευόταν ζυπητή... Αυτό το χαρτί άπάνω στο άκτιο σεντόνι του κρεβάτιου του θείου Σουλθαίν... Αυτά τά μυστηριώδη σχέδια, όλοι αυτοί οι σταυροί... Γιατί ο σταυρός πού θρικόταν στο άπάνω μέρος του σχεδίου ήταν περιποιημένος από δέντρα ;... Τί σήμαινε, τί συμβόλιζε αυτό ;... Ένα τάφο ;... Ένα τάφο... Μήπως του θείου

Φλοράν... Μήπως ήταν καμιά ένδειξις για νά βοηθηθή ή άστουνομία στις έρευνές της ;... Ίσως το πτώμα νά έσανθριακόταν άδριο...

Έξανκλεισε τά μάτια... Οι άλλοι σταυροί ήταν πού μικροί, παραταγμένοι στη σειρά... Παρίσταναν ίσως ένα νεκροταφείο. Άπό κάτω, στο κάτω μέρος του σχεδίου, ύπήρχαν δυο φέρετρα, τό ένα κοντά στο άλλο... δυο φέρετρα... Γιατί δυο ; Πόσο κρώνε !...

Ο θείος Φλοράν έβηξε στην κάμαρή του. Ούτε αυτός λοιπόν δέν κοιμόταν ;... Ή θεία Άδριανή κοιμόταν τάχα ;... Άσφαλώς όχι... Κανένας δέν μπορούσε νά κοιμηθί σ' αυτό τό σπίτι...

Ο Ροβέρτος θά είχε λάβει τό νόμισμα της κ' ή παρισινές έφημερίδες θάγραφαν άδριο για τό έγκλημα και για την έξασφάλιση του πτώματος... Φανταζόταν τους χτυπητούς τίτλους του πού θά έγραφαν: «ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟΥΣ ΕΦΤΑ ΔΡΟΜΟΥΣ».

Οι Έφτά Δρόμοι... Το Σταυροδρόμι των Έφτά Δρόμων... Ή Ντενίζ θυμήθηκε τόν άλλοτιο θρόλο πού ή θεία Άδριανή της είχε διηγηθί γι' αυτό τό σταυροδρόμι... Το θάνατο του μάγου... Τά σκυλλιά πού γάθηναι μέσα στις φλόγες...

*Στά σταυροδρόμια παρουσιάζεται ο Σατανάς, της είχε πει... Κ' ή Ντενίζ έβλεπε με τή φαντασία της σκυλλιά μ' άνθρώπινη όψη, σκυλλιά φριχτά πού ούλοάζουν και άλληλοσπαράζονται... Άνειρευόταν πειά. Ή φλόγες τή ζύγωναν κι' αυτή... πνιγόταν. Ήθελε νά φωνάξη...

Έξασφαινα ζύπνησε και πετάχτηκε άπάνω άναπηδώντας άπ' τόν τρόπο της.

Κατάλαβε πως είχε άποκοιμηθί και τότεως πάλι τ' αυτή της... Ο θέρουθος πού έκαναν τά γένια της άπάνω στα έντόνια έίκανε τά νεύρα της νά τεντώνωνται... Τί ώρα νά ήταν τάχα ; Έντεκα και είκοσι...

*Ή φλόγα της λάμπας έτρεμε πολύ... Μήπως έπρόκειτο νά σβύση ;... Αυτή ή σκέψις την έκανε τρελλή από άγανάγια...

Μά τί ήταν αυτό πού άκουσε πάλι... Αυτός ο θέρουθος πού έξανάρχιζε, αυτό το τριζμό των ξύλων, πίσω άπ' τόν τοίχο, στο διάδρομο ;...

Μά νά, έσφαιρικά, κοντά της, ένας θέρουθος άκούστηκε πίσω άπ' την πόρτα της, σαν νά θρικόταν κάποιος εκεί. Ή πόρτα ίσως θ' άνοιγε...

*Ή Ντενίζ άναρθώθηκε... Περιμένει... Άν ή πόρτα άνοιγε θά έώναζε... Θά άνοιγε τό παράθυρο... Θά έπτόυσε δειθήσια... Μά ποιος θά την άκούγε ;...

*Ή στιγμές περούσαν μακρές, φρικτά μακρούς...

*Ήξε πως δέν γελιόταν, πως πίσω άπ' αυτή την πόρτα άπύχη κάποιος πού παραμόνευε...

Δέν άκούσε πειά τίποτε... Άναυκάθηκε στο κρεβάτι της κι' έρριξε τή ρόμπα της στους ώμους της...

Σέ λίγο, στή διπλανή δωμάτιο της θείας Άδριανής άκούσε μία καρέκλα νά μετακινήται...

*Ωστε κ' ή θεία της δέν είχε πλανιάσει ;... *Ωστε κ' αυτή είχε άκούσει τά τριζιματα στο πάτωμα ;... Ή μήπως ή ίδια είχε δνθί πρό όλίγου άπό τό δωμάτιό της κ' είχε περπατήσει στο διάδρομο ;

Αυτή ή σκέψις την καθσύνασε λίγο. Σανυπλάγιασε... Το εώς της λάμπας λιγώτεσε τ' άλλά... Έκλεισε τά μάτια της... Ένα τοίσιμα άκούστηκε κ' ή λάμπα έσβουσε...

Σκοτάδι άπόλυτο σπλώθηκε... Μά, μαζί με τό σκοτάδι έκλεισε κι' ο ύπνος τά μάτια της Ντενίζ.

VIII

«ΜΗΝ ΑΝΟΙΓΕΤΕ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑ !...»

Στίς όγτώ τό πρωί, ο άστουνομικός έπιθεωρητής Ταβερνήθ θρικόταν στή βίλλα των Έφτά Δρόμων.

*Εκεί τόν δέχτηκε ή Ντενίζ κι' ο άστουνομικός τή ρώτησε άμέσως:

(Άκολουθεί)



Ο άστουνομικός ρώτησε τή Ντενίζ...